

Wat met Saddam ?

Rik Coolsaet

De ambitie van de voorstanders van een oorlog tegen Irak is van een adembenemende eenvoud: in één klap komaf maken met massavernietigingswapens, een dictator ten val brengen en de democratisering van het Midden-Oosten inluiden. De tegenstanders houden hun hart vast bij zoveel revolutionair schoons van de leerling-tovenaars en houden het bescheiden bij suggesties om alstublieft wat meer tijd te laten voor inspecties.

Tot spijt van wie het benijdt, maar in de jaren 90 vernietigden inspecteurs meer massavernietigingswapens dan alle militaire operaties te samen. Vóór resolutie 1441 noemden experts zes maanden tot twee jaar het minimum om te kunnen nagaan of ontwapening via inspecties kon lukken. De inspecteurs zijn nu goed drie maand bezig en hun inspanningen werpen pas vruchten af. Gun hen tijd, geef hen blauwhelmen, maak het inspectieregime permanent en Irak zal zijn burens nooit meer kunnen bedreigen – zonder het bloed, de tranen en de naweeën van een oorlog.

Maar wat dan met de dictator en de democratie in het Midden-Oosten ? We zien het van hieruit misschien niet, maar het politieke klimaat in de regio wijzigt. Elf september heeft mensen daar aan het denken gezet over eigen verantwoordelijkheid, voor de terreuraanslagen, bij het eigen falen. In opiniestukken, pamfletten en TV-uitzendingen hebben religieuze wetenschappers, academici, zakenlui en journalisten het vandaag over het gebrek aan politieke vrijheid, de oneerlijke verdeling van de rijkdom, de corruptie, de onderdrukking van de vrouw, het intellectuele isolement – en zij accepteren niet langer dat dit allemaal vergoelikt wordt in naam van de islam. Politici erkennen dat zij te lang gezweven hebben over de maatschappelijke stagnatie die woede, frustratie en onvrede en daarmee een islamistisch radicalisme gevoed heeft.

Voer de democratie in op het punt van de bajonet en de prille hoop op een eigen Arabische Lente wordt geknakt.

(De Standaard, 8 maart 2003)